

Ozářeni filmovým plátnem

V určité chvíli jsem stál před životním rozhodnutím. Kam se vydat po maturitě, jestli směrem k filmu, nebo k televizi. Škola, do které jsem chodil, nabízela oboje. Nastoupit jako asistent na Barrandov, nebo jako asistent do dynamicky se rozvíjející televize. Rozhodl jsem se pro dynamiku a rozvoj. Co mě k tomu rozhodnutí tehdy vedlo, už nevím. Intuice, rozum, nevím. Film byl sice větší jistotou, film mě vlastně provázel od dětství. Tatínek o mně často říkal, že jsem biografová bába. Nevím, jestli to byl jeho vlastní výrok, nebo se tak tehdy říkalo každému, kdo trávil v kinech většinu času. Mohl jsem si jít zahrát fotbal s klukama, mohl jsem se jít koupat na koupaliště, mohl jsem doma louskat Staré pověsti české.

Ne, čuměl jsem z první řady kina Oko na pohádku *Sadko*, tu si pamatuju. Kazil jsem si oči, protože mi nedošlo, že je ještě budu v životě potřebovat. Existoval tehdy nádherný vynález, jako stvořený pro biografové báby. Kino Čas. V Praze na Václavském náměstí, vedle hotelu Jalta, pak to bylo kino Letka, pak i divadlo Jiřího Grossmana, dnes tam sídlí tuším divadlo Palace. Kino Čas jako jediné kino ze všech kin hrálo pořád. Nepřetržitě. Kdo měl zrovna čas, šel do kina Čas. A tam koukal na to, co zrovna běželo. V kině Čas nehrozilo, že když člověk propásne začátek, má smůlu. Ne. Tam mohl sedět, dokud sled filmů nedošel k místu, které viděl, když tam přišel. Ale ani to nebyl důvod odejít z kina. Člověk mohl sedět, jak dlouho chtěl. Speciálně v zimních mrazivých dnech bylo kino Čas k nezaplacení. Třeba člověk, kterému jel vlak z nedalekého Hlavního nádraží až za dvě hodiny, šel do Času. Protože tam se nehrály ucelené filmy s dějem, filmy, které měly začátek, prostředek a konec. Ne, jen krátkometrážní kousky, grotesky a tak. Pamatuju, že jeden čas tam dávali *Kolotoč smíchu*, což byly sestříhané scény z filmů Vlasty Buriana. To jsem tam sjel asi třikrát za sebou. Přechkal jsem pokaždé týdeník, krátký film